

Rapport

Rapport betreffende een klacht over Bureau Jeugdzorg Groningen.

Datum: 16 augustus 2011

Rapportnummer: 2011/251

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat Bureau Jeugdzorg Groningen hem vanaf maart 2009 als vader onvoldoende heeft betrokken bij de beslissingen rondom de kinderen. Verzoeker voelt zich daardoor niet erkend als vader.

Verzoeker kwam tot deze conclusie, omdat het Bureau Jeugdzorg na het overlijden van moeder van de kinderen had verzuimd om contact met hem op te nemen in Spanje om met hem over de ontstane situatie te overleggen. In plaats daarvan had Bureau Jeugdzorg nog diezelfde dag aan de Raad voor de Kinderbescherming gevraagd om onderzoek te doen, wat leidde tot de schorsing van verzoeker in de uitoefening van het gezag over zijn kinderen. Bureau Jeugdzorg Groningen werd belast met de voogdij. Voorts werd verzoeker zonder onderzoek pedagogisch beperkt geacht en werd tijdens de rechtszitting meegedeeld dat andere middelen in het vrijwillig kader hadden gefaald, terwijl volgens verzoeker in het geheel niet was getracht om in een vrijwillig kader hulp te verlenen. Hij mocht van Bureau Jeugdzorg niet naar zijn kinderen, maar werd verzocht om naar het Bureau Jeugdzorg Groningen te komen voor een gesprek. De kinderen werden inmiddels verzorgd door mevrouw Y, een vriendin van moeder.

Hoewel de schorsing snel weer werd opgeheven (de kinderen werden vervolgens onder toezicht gesteld, uit huis geplaatst en bij mevrouw Y ondergebracht), betrok Bureau Jeugdzorg Groningen hem vervolgens niet bij de hulp en steun die aan zijn kinderen moesten worden verleend. Hoewel hij begreep dat hij de kinderen niet direct kon meenemen naar Spanje, had verzoeker grote moeite met de wijze waarop Bureau Jeugdzorg hem bejegende door hem geen uitleg te geven over de verder te ondernemen stappen, hem niet te betrekken bij de hulpverleningsplannen en hem niet aan te geven wat van hem werd verwacht om tot een gewenste ontwikkelingsuitkomst en omgangsregeling met zijn drie kinderen te komen. In plaats daarvan veranderde Bureau Jeugdzorg Groningen de contacten tussen hem en de kinderen totaal zonder dit nader te motiveren. Hij kreeg geen contact met zijn dochters. Zijn zoon, die inmiddels in gezin Z was geplaatst, mocht hij slechts onder begeleiding zien.

Ten slotte had Bureau Jeugdzorg Groningen zich, ondanks de rechterlijke uitspraken van onder meer 23 oktober en 18 december 2009, niet dan wel niet voldoende ingezet om tot een goede omgang met zijn kinderen te komen.

Visie verzoeker

Verzoeker wil benadrukken dat hij gedurende zijn huwelijk een normale vader was en ook na de echtscheiding en zijn vertrek naar Spanje een goede band met zijn kinderen had en

het volledige vertrouwen van mevrouw X. Gedurende de vakanties mocht hij de kinderen bij zich hebben, ook in Spanje. Nooit had mevrouw X of wie dan ook gezegd dat hij geen goede vader zou zijn. Bij het overlijden van mevrouw X hadden mevrouw Y en de nieuwe partner van mevrouw X echter de touwtjes in handen genomen, zijn kinderen gemanipuleerd en hem als vader buiten spel gezet. Hierbij hadden zij de steun van Bureau Jeugdzorg Groningen gekregen, in casu door het onbekwaam handelen van een aantal medewerkers in een voor hen gecompliceerde zaak. Bureau Jeugdzorg had vervolgens bewust een gezagsvacuüm gecreëerd, waardoor hij en zijn kinderen volledig van elkaar geïsoleerd raakten. Door hem niet te betrekken bij de hulpverlening van zijn kinderen, maakte Bureau Jeugdzorg ook iedere oplossing onmogelijk. Terwijl in het begin de Raad voor de Kinderbescherming sprak over het creëren van rust voor de kinderen, kon nu worden geconstateerd dat zijn dochters waren beland bij de aanstichter van deze situatie, mevrouw Y, en dat zijn zoon was beland bij de familie Z, gescheiden van zijn vader en nu ook nog gescheiden van zijn twee zussen. Vervolgens vonden de pleeggezinnen het heel vervelend dat hij er alles aan deed om contact te krijgen met zijn kinderen en Bureau Jeugdzorg deed er niets aan om dit contact te helpen herstellen. Hij hoopte dat zijn informatie voor de Nationale ombudsman voldoende was om bij Bureau Jeugdzorg te rade te gaan. Hiermee verzocht hij de Nationale ombudsman niet om de rechterlijke beslissingen in twijfel te trekken, maar wel de wijze waarop Bureau Jeugdzorg invulling heeft gegeven aan hetgeen de rechters hadden geconcludeerd.

Bureau Jeugdzorg was niet ingegaan op het aanbod tot mediation, terwijl de afspraak hiertoe wel bij de rechtbank was vastgelegd, en had zich ook niet aan de door de rechter opgelegde omgangsregeling gehouden. Ook is er nooit hulpverlening ingeschakeld of onderzoek naar de kinderen gedaan, terwijl dit wel was toegezegd en ook door de rechters werd geadviseerd. Zo was toegezegd dat een onafhankelijk bureau onderzoek zou doen naar zijn zoon, maar uiteindelijk ging Bureau Jeugdzorg dit zelf doen. Verzoeker was het hier niet mee eens. Verzoeker was van mening dat Bureau Jeugdzorg tijdens de ondertoezichtstelling de contacten tussen hem en zijn kinderen juist heeft verslechterd in plaats van verbeterd, en er niets aan heeft gedaan om de ondertoezichtstelling te laten beëindigen. De schuld van de slechte communicatie tussen hen werd constant bij hem gelegd, terwijl Bureau Jeugdzorg, als neutrale en professionele partij, toch de kennis moet hebben om dergelijke processen in goede banen te leiden.

Visie Bureau Jeugdzorg

Het bestuur van Bureau Jeugdzorg Groningen gaf op 3 november 2010 aan dat hem uit navraag was gebleken dat de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen nog steeds (ernstig) was verstoord. De behoeften van verzoeker en die van zijn kinderen leken nog steeds niet op elkaar aan te sluiten. Ten aanzien van verzoekers zoon was bovendien

sprake van een (ernstig) loyaliteitsconflict, waardoor in ieder geval in juni 2010 de ontwikkelingsbedreigingen niet waren weggenomen. Deze feiten waren dusdanig van belang dat dit voor de kinderrechter reden is geweest om de ondertoezichtstelling per 1 juli 2010 met een jaar te verlengen. Verzoekers houding bleek nog steeds niet te zijn gewijzigd, hetgeen het aangaan van samenwerking tussen de medewerkers van Bureau Jeugdzorg en verzoeker erg lastig, dan wel schier onmogelijk maakte. Partijen waren er niet in geslaagd om door mediation tot een vergelijk te komen. Dit falen ervan kon echter niet bij Bureau Jeugdzorg worden gelegd, want dit was een verantwoordelijkheid van beide partijen, aldus het bestuur.

Overigens was het het bestuur gebleken dat zijn medewerkers de intentie van verzoekers handelwijze nog steeds beschouwden als een serieuze inzet van zijn kant voor het welzijn van zijn kinderen, echter het gevraagde gedrag, het aansluiten bij de behoeften en de ontwikkeling van zijn kinderen, ontbrak nog steeds, waardoor de ondertoezichtstelling niet kon worden opgeheven.

Ten slotte gaf Bureau Jeugdzorg aan dat wel excuses aan verzoeker waren aangeboden voor het opnemen van "Spaans temperament" in de plannen van aanpak. Hiermee was de indruk gewekt niet los te staan van de beeldvorming die rondom verzoeker was ontstaan.

Visie gezinsvoogd van Bureau Jeugdzorg Groningen

Om meer duidelijkheid te verkrijgen in de relatie tussen verzoeker en Bureau Jeugdzorg hebben medewerkers van de Nationale ombudsman de gezinsvoogd benaderd met het verzoek om een toelichting te geven. Dit heeft zij in het bijzijn van haar teamleider en een jurist van het Bureau Jeugdzorg gedaan.

Slechte communicatie met verzoeker

De gezinsvoogd verklaarde allereerst dat zij niet direct na het overlijden van de moeder bij het gezin betrokken was. Zij was vanaf halverwege augustus 2009 gezinsvoogd van deze kinderen. De samenwerking tussen verzoeker en de vorige gezinsvoogden verliep toen al moeizaam. De gezinsvoogd wilde graag met verzoeker in gesprek over de ondertoezichtstelling. Doel van een ondertoezichtstelling is immers dat deze uiteindelijk wordt opgeheven. Daarvoor is samenwerking met verzoeker nodig en die verliep slecht. Zij had diverse gesprekken met verzoeker gevoerd, maar hierin kwamen zij niet echt verder. Het was moeilijk om met verzoeker in gesprek te blijven en niet in een strijd verwickeld te raken. Zij hield verzoeker op de hoogte over de kinderen. Op de momenten dat hij in Nederland was, had zij elke week een gesprek met hem. Verder was er bijna dagelijks

mail- en telefooncontact. Verzoeker sloot volgens het Bureau Jeugdzorg niet aan bij de behoeften van de kinderen en bleef in zijn strijd zitten met Bureau Jeugdzorg. Hierdoor was het slecht mogelijk om samen naar de toekomst te kijken en te bezien wat er moest veranderen in zijn houding naar de kinderen toe. Verzoeker is een intelligente man, maar het werd lastig als het ging over een gewenste verandering bij hem. Het bleef voor de gezinsvoogd een vraagteken waarom dit zo was. Verzoeker bleef in het verleden zitten, in wat er was gebeurd direct na het overlijden van de moeder. Echter, het was de rechter die had besloten om de voorlopige voogdij uit te spreken met daarop volgend de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Bureau Jeugdzorg voerde de ondertoezichtstelling uit. Bureau Jeugdzorg geeft namelijk uitvoering aan beschikkingen. Door de gezinsvoogd en haar teamleider was met verzoeker vaker besproken dat hij de aard van de maatregel niet verdroeg.

Voorlopige voogdij en het pedagogisch beperkt achten van verzoeker

De gezinsvoogd verklaarde verder dat moeder vóór haar overlijden een melding bij Bureau Jeugdzorg had gedaan, waarin zij haar zorgen uitsprak over de kinderen na haar overlijden. Direct na haar overlijden was vriendin Y met de kinderen op het Bureau Jeugdzorg geweest. De kinderen leefden namelijk in de angst dat zij door hun vader direct mee naar Spanje zouden worden genomen. Doordat de kinderen bang waren voor wat hun vader zou gaan doen, werd er een melding gedaan bij de Raad voor de Kinderbescherming. Deze besloot om een voorlopige voogdij aan te vragen. Vanwege het onvoorspelbare gedrag van verzoeker had zowel het Bureau Jeugdzorg als de Raad geen contact met hem opgenomen. De gezinsvoogd snapte dat dit voor verzoeker moeilijk te verdragen was, maar men was bang dat de kinderen anders niet onbelast afscheid konden nemen van moeder. Wel kon achteraf worden gesteld dat moeder, door in overleg met haar kinderen Bureau Jeugdzorg in te schakelen, over haar graf heen had geregeerd door deze meldingen te (laten) doen.

In de stukken van Bureau Jeugdzorg was vervolgens opgenomen dat verzoeker pedagogisch beperkt was. Deze conclusie was echter niet door het Bureau Jeugdzorg getrokken, maar kwam uit het raadsrapport waarin het advies tot ondertoezichtstelling was gedaan. Het Bureau Jeugdzorg had deze gronden overgenomen bij de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Dit gold ook voor de conclusie dat vrijwillige hulpverlening onvoldoende garanties zou bieden. Beide conclusies kwamen dus uit het raadsrapport, waren uitgesproken door de rechtbank Groningen en bekrachtigd in hoger beroep.

Het betrekken van verzoeker bij de hulpverlening

Voorts verklaarde de gezinsvoogd dat het contact tussen verzoeker en de kinderen vervolgens moeilijk verliep. In eerste instantie verbleven alle drie de kinderen bij gezin Y, het gezin van de vriendin van moeder. De zoon van verzoeker werd vervolgens in gezin Z geplaatst, het gezin van een vriendje van de zoon. Gezin Y had zelf geen kinderen. De

gezinsleden werkten allebei. De twee dochters waren zelfstandig genoeg, maar de zoon had gezien zijn leeftijd meer aandacht nodig. Gezin Y kon dat niet bieden. De gezinsvoogd had deze plaatsingen met verzoeker besproken. Verzoeker wist waar de kinderen verbleven, al was hij het daar niet mee eens. De zaken waren waarschijnlijk anders gelopen als verzoeker destijds had ingestemd met de plaatsing in een pleeggezin. Wellicht had de ondertoezichtstelling dan achterwege kunnen blijven. Echter, dit was achteraf praten waar niemand meer wat aan had.

Ook waren er gesprekken tussen verzoeker en zijn kinderen geweest op Bureau Jeugdzorg. Bureau Jeugdzorg had geluisterd naar de dochters, die aangaven niet naar Spanje te willen en bij gezin Y te willen verblijven. Voorts verliepen de contacten tussen verzoeker en de kinderen niet goed, omdat verzoeker te weinig aansloot op wat de kinderen op dat moment nodig hadden. Verzoeker viel hen lastig met allerlei vragen over het overlijden van hun moeder en luisterde daarbij te weinig naar de wensen van de kinderen. Eén van de gesprekken liep toen uit de hand. De dochters vroegen om een time-out, omdat hun vader hen erg belastte met bepaalde uitspraken. De omgang werd vroegtijdig stopgezet.

Toen zij gezinsvoogd van de kinderen werd, probeerde de gezinsvoogd om met verzoeker te bespreken dat samenwerking en medewerking van verzoeker nodig waren om de gronden van de ondertoezichtstelling op te heffen. Deze gesprekken verliepen echter niet goed, omdat verzoeker constant de strijd opzocht met haar. Maar het was haar taak als gezinsvoogd om zaken bespreekbaar te maken met verzoeker, bijvoorbeeld het huiselijk geweld waarover gesproken werd en de angst van de dochters als hun broertje zou meegaan naar Spanje. Het lukte haar echter niet om hierover met verzoeker een gesprek te hebben, omdat hij zich iedere keer snel beledigd en aangevallen voelde.

Er moest een gesprek kunnen plaatsvinden tussen verzoeker en haar om goede afspraken te maken over wat er moest veranderen. Dit was tot op dat moment niet mogelijk geweest. Er waren communicatieproblemen tussen Bureau Jeugdzorg en verzoeker. Hoeveel informatie de gezinsvoogd verzoeker ook gaf, het was nooit genoeg voor hem. Zij probeerde verzoeker zoveel mogelijk te informeren en te betrekken, maar hiervoor had zij wel de medewerking van verzoeker nodig. De gezinsvoogd wilde heel graag met verzoeker in gesprek over wat er nodig was in het belang van de kinderen en wat verzoeker daaraan kon doen, hoe hij kon inspelen op de behoeftes van zijn kinderen. De energie van verzoeker zou moeten gaan naar het contact met en de aansluiting bij de behoeftes van de kinderen in plaats van naar de strijd met Bureau Jeugdzorg. Als de gezinsvoogd aan verzoeker vroeg hoe zij een betere communicatie met elkaar konden krijgen, antwoordde hij dat de ondertoezichtstelling dan moest worden opgeheven. De gezinsvoogd zei dan dat zij dat allebei tot doel hadden, maar dat dit niet zomaar ging. Er waren constructieve gesprekken nodig waarin zij zouden praten over wat er moest gebeuren en waarin zij samen naar oplossingen zouden zoeken.

Mediation

Ten aanzien van dit punt verklaarde de gezinsvoogd dat Bureau Jeugdzorg in de veronderstelling was geweest dat de mediation waarover de rechtbank sprak, was bedoeld om de contacten tussen verzoeker en zijn dochters te verbeteren. De gezinsvoogd was daarom verbaasd over de uitnodiging van de rechtbank aan het Bureau Jeugdzorg hiervoor. Kort voor het gesprek hierover bij de rechtbank ontdekte zij echter dat de mediation bedoeld was voor verbetering van de contacten tussen verzoeker en het Bureau Jeugdzorg. Zij ging toen toch naar het gesprek. In dit gesprek kwam naar voren dat verzoeker zaken uit de mediation tijdens de rechtszittingen wilde gebruiken. Voorts twijfelde verzoeker toen de mediator zei dat met de inzet van mediation de zittingen zouden worden opgeschort en dat hij geen zaken uit de mediation in zittingen mocht gebruiken. Verder was het voor Bureau Jeugdzorg onduidelijk wat er allemaal precies in zo'n mediation zou worden besproken. Onder meer op basis van dit gesprek en de evaluatie besloot de rechtbank dat de mediation geen doorgang zou hebben. Volgens de gezinsvoogd zat de kern van de zaak ook niet in de relatie tussen verzoeker en Bureau Jeugdzorg, maar in de relatie tussen verzoeker en zijn dochters. Toen de gezinsvoogd werd gevraagd waarom het Bureau Jeugdzorg dan niet had zorggedragen voor mediation tussen verzoeker en zijn dochters, deelde zij mee dat zij echt in de veronderstelling verkeerde dat de rechtbank dit wilde bewerkstelligen. Later ging het niet meer, omdat de dochters geen gesprek meer met hun vader wilden.

De contacten en omgang tussen verzoeker en zijn kinderen

Verder verklaarde de gezinsvoogd dat de dochters van verzoeker vonden dat hun vader zeer dwingend was, zowel in zijn contacten per mail als via MSN. Ook stuurde verzoeker brieven naar iedereen (vrienden, familie, bekenden van de dochters, de tandarts en de scholen van de kinderen) met negatieve uitspraken over de pleegouders en plaatste hij informatie, inclusief rechterlijke beschikkingen, op een openbare site op internet. De dochters werden toen heel angstig en wilden rust. De rechter had hen beiden hierover gesproken. In het begin hadden de dochters nog wel een gesprek met verzoeker willen hebben, maar doordat zij hem steeds naar de rechter zagen gaan en doordat zij het contact via de mail en MSN als dwingend ervoeren wilden ze dit nu niet meer. Hoe meer vader ging strijden, des te meer afstand kwam er tussen hem en de dochters.

Volgens de gezinsvoogd was verzoeker van mening dat de dochters hulp nodig hadden om het overlijden van moeder te verwerken en om weer in contact met hun vader te komen na alle negatieve dingen die er over hem waren gezegd. De dochters gaven echter aan dat zij verdrietig waren en genoeg vrienden hadden om mee te praten. Voorts had de gezinsvoogd hierover gesproken in een multi- disciplinaire vergadering met de gedragswetenschapper. Deze adviseerde de meiden rust te geven. De dochters gaven voorts aan dat zij zelf zouden aangeven als ze hulp nodig hadden.

Inmiddels liep er een onderzoek naar het perspectief voor de zoon. Bureau Jeugdzorg had dit veel eerder willen laten plaatsvinden, maar verzoeker gaf hiervoor geen toestemming. Wel was er eerder een kinderpsychiatrisch consult geweest over de zoon. In de periode van kerst 2009 tot ongeveer juni 2010 had verzoeker iedere week contact met zijn zoon. Daar was zij of een andere gezinsvoogd bij. Daarnaast was er ruimte om per post contact te hebben, wat meerdere keren met verzoeker was besproken. Het versturen van brieven, kaarten of foto's was en is altijd een optie geweest. In eerste instantie verliepen de gesprekken tussen verzoeker en zijn zoon op een afgesproken dag bij het pleeggezin thuis. Vervolgens was besloten om de telefoongesprekken begeleid te laten plaatshebben, omdat zij niet goed verliepen, en omdat het pleeggezin aangaf deze telefoongesprekken niet meer in huis te willen laten voeren. Ook de zoon had aangegeven de gesprekken belastend te vinden. Vervolgens verliepen de gesprekken ook op Bureau Jeugdzorg niet goed, doordat verzoeker zijn zoon in deze gesprekken te veel belastte met volwassen zaken en negatief was over het pleeggezin. De zoon van verzoeker vond het allemaal erg verwarrend en kreeg hierdoor loyaliteitsproblemen.

De rechter bepaalde dat de zoon halve vakanties bij verzoeker zou doorbrengen vanaf kerst 2009. In de voorjaar- en zomervakantie 2010 ging de omgang echter niet door. In de voorjaarsvakantie stemde verzoeker niet in met de omgang. De reden hiervoor was onduidelijk. De gezinsvoogd had vervolgens telefonisch contact gehad met verzoeker over het gegeven dat zijn zoon graag met het gezin Z op zomervakantie wilde naast een vakantie met zijn vader. Verzoeker gaf hiervoor in eerste instantie geen toestemming, omdat hij tijdens die periode zelf omgang wilde met zijn zoon. De gezinsvoogd vroeg verzoeker zijn vakantie aan te passen, maar dat wilde hij niet. De rechter gaf toen vervangende toestemming voor de zomervakantie met gezin Z. Verzoeker maakte toen geen gebruik meer van de overige mogelijkheden. In de zomervakantie zou er in overleg omgang plaatshebben, maar de zoon gaf aan ook graag met het gezin Z op vakantie te willen. Hier stemde verzoeker niet mee in. In de zomervakantie was er daarom ook geen omgang geweest.

Psychologisch onderzoek naar verzoeker

Ten slotte verklaarde de gezinsvoogd dat tijdens het onderzoek naar het toekomstperspectief van de zoon ook de pedagogische kwaliteiten van verzoeker werden onderzocht. Dit wilde Bureau Jeugdzorg al eerder, maar verzoeker wilde een onafhankelijk onderzoek. Verzoeker had toen onderzoek laten doen in Spanje. Het verslag van dit onderzoek kwam echter onprofessioneel over; zo stonden er bijvoorbeeld uitspraken in van de dochters, terwijl de psycholoog niet met hen had gesproken. De psycholoog die het onderzoek had gedaan was ook niet te vinden in het Spaanse register, waarin Spaanse psychologen staan geregistreerd. Het verslag werd dan ook niet meegenomen in de besluitvorming bij Bureau Jeugdzorg, aldus de gezinsvoogd.

De ontwikkelingen tijdens het onderzoek

In februari 2011 werden de uitkomsten van het psychologisch onderzoek naar het perspectief van de zoon bekend. Dit onderzoek was uitgevoerd door onderzoekers in dienst van Bureau Jeugdzorg. Het advies van de onderzoekers aan Bureau Jeugdzorg Groningen was om voor de zoon speltherapeutisch contact te verzorgen om het verlies van zijn moeder te verwerken en de relatie met vader hierin een plek te geven. Voorts werd geadviseerd tot een opbouwend contact tussen de zoon en verzoeker met als doel op termijn bij zijn vader te gaan wonen.

De onderzoekers gaven aan dat het zeer was te betreuren dat hier het afgelopen anderhalf jaar geen vorderingen in waren gemaakt. Deze tijd had geen positieve invloed gehad op de gewenste ontwikkeling, aldus het advies.

Tot slot werd nog in het advies vermeld dat de onderzoekers op de vraag van verzoeker dat als de onderzoekers iets tegen hem hadden als vader, hij dat perse in openheid wilde weten, ontkennend hadden gereageerd. Dat de overgang naar vader langer zou gaan duren dan door verzoeker gewenst (binnen een half jaar), was vooral een lastig praktisch probleem.

Bureau Jeugdzorg verzocht de rechter vervolgens om de ondertoezichtstelling van de zoon van verzoeker te verlengen. Ten aanzien van één van de dochters verzocht Bureau Jeugdzorg om verlenging van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. De andere dochter was inmiddels meerderjarig. In zijn beslissing van 24 mei 2011 overwoog de rechter dat de maatregelen ten aanzien van de dochter moesten worden verlengd. Ten aanzien van de zoon overwoog hij dat Bureau Jeugdzorg pas in januari 2011 was gestart met een psychologisch onderzoek naar de zoon. Conclusie was dat de zoon weer bij zijn vader kon gaan wonen. Verzoeker kwam vervolgens naar Nederland om dichterbij zijn zoon te zijn en te investeren in hun relatie. Inmiddels was er een goed contact tussen hen. De speltherapie, die was geïndiceerd, zou in mei beginnen. De rechter was van oordeel dat het erg lang had geduurd voordat Bureau Jeugdzorg de speltherapie had geregeld. Dit had veel sneller gekund. Verzoeker had vervolgens toegezegd dat hij niet van plan was om voor het einde van het schooljaar met zijn zoon naar Spanje te verhuizen, zodat de zoon zijn schooljaar in Nederland kon afmaken. Hij had voorts aangegeven alle medewerking te verlenen aan het volgen van speltherapie, desnoods door middel van het inschakelen van een Nederlandstalige therapeut in Spanje. Verder onderkende verzoeker het belang van contact tussen zijn zoon en zijn dochters en stelde hij dat dit zeker zo moest blijven. De rechter ging er dan ook vanuit dat verzoeker alles in het werk zou stellen om het contact tussen de kinderen mogelijk te maken, en dat hij zich daarbij niet liet leiden door zijn eigen

mening en opvatting over de situatie. Op grond van voorgaande overwegingen besloot de rechter het verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling betreffende de zoon af te wijzen.

In de zomervakantie van 2011 vertrok verzoeker met zijn zoon naar Spanje.

Bevoegdheden Nationale ombudsman

Alvorens tot een oordeel te komen over de klacht van verzoeker wordt allereerst uiteengezet in hoeverre de Nationale ombudsman bevoegd is om het handelen van Bureau Jeugdzorg te beoordelen. De Nationale ombudsman mag namelijk geen uitspraken doen over de door de Raad voor de Kinderbescherming en het Bureau Jeugdzorg verzochte schorsing in de uitoefening van het gezag, de ondertoezichtstelling en de uithuisplaatsing van de kinderen. Uitspraken over de juistheid van deze verzoeken zijn voorbehouden aan de rechter. De Nationale ombudsman dient deze rechterlijke overwegingen in acht te nemen.

Voorts beoordeelt de Nationale ombudsman inhoudelijke beslissingen van professionele instanties als het Bureau Jeugdzorg en de Raad voor de Kinderbescherming in beginsel op terughoudende wijze. Voor beoordeling van de pedagogische inzichten en deskundigheid is het klachtrecht immers niet bedoeld. Dit neemt niet weg dat kan worden getoetst op welke wijze Bureau Jeugdzorg verzoeker als vader heeft betrokken bij de uitvoering van deze maatregelen.

Oordeel Nationale ombudsman

Het vereiste waaraan een instantie als Bureau Jeugdzorg dient te voldoen

Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren van een overheidsinstantie met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit uitgangspunt geldt ook voor medewerkers van instanties die overheidstaken verrichten, zoals de Bureaus Jeugdzorg, en impliceert dat van een gezinsvoogd van die instantie een actieve en betrokken werkhouding wordt verlangd waarin het belang van het kind voorop staat. Het belang van het kind vergt ook dat de gezinsvoogd zich inspant om tot een goede werkrelatie met de ouders te komen. In dat kader mag worden verwacht dat een Bureau Jeugdzorg, indien nodig, open staat voor methoden tot verbetering van die werkrelatie, zodat de ouders waar mogelijk toch kunnen worden betrokken bij de beslissingen betreffende hun kinderen, ook onder emotioneel

geladen omstandigheden.

De schorsing uit het gezag en het falen van vrijwillige hulpverlening

1. Verzoeker, van Spaanse afkomst en gezaghebbende ouder van drie kinderen in Nederland, is van oordeel dat Bureau Jeugdzorg Groningen hem als vader onvoldoende heeft betrokken bij de beslissingen rondom zijn kinderen. Verzoeker voelde zich daardoor niet erkend als vader. Dit kwam vooral omdat het Bureau Jeugdzorg Groningen na het overlijden van moeder had verzuimd om contact met hem in Spanje op te nemen en met hem over de ontstane situatie te overleggen. In plaats daarvan had Bureau Jeugdzorg nog diezelfde dag bij de Raad voor de Kinderbescherming een spoedverzoek gedaan, wat leidde tot een directe schorsing van verzoeker in de uitoefening van het gezag over zijn kinderen. Voorts werd hij zonder enig onderzoek pedagogisch beperkt geacht en werd vastgesteld dat andere middelen in het vrijwillig kader hadden gefaald. Toen hij na het overlijden van moeder in Nederland was aangekomen, mocht hij van Bureau Jeugdzorg niet naar zijn kinderen, maar werd hij verzocht om naar het Bureau Jeugdzorg Groningen te komen voor een gesprek.

Enkele weken later werd de schorsing teruggedraaid en omgezet in een ondertoezichtstelling, omdat het achteraf eigenlijk niet de bedoeling van de Raad was geweest om verzoeker zijn gezag te ontnemen, maar voor verzoeker was hiermee de toon gezet. Verzoeker voelde zich in zijn vaderschap aangetast, en snapte niet waarom de schorsing nodig was en waarom er geen contact met hem was opgenomen. Ook was hij nooit benaderd voor vrijwillige hulpverlening en was met hem nooit gesproken over zijn eventuele pedagogische onmacht.

2. Uit het onderzoek is inderdaad gebleken dat de rechter verzoeker, nadat de moeder van zijn kinderen was overleden, op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming direct heeft geschorst in de uitoefening van het gezag over zijn kinderen. Vrijwillige hulpverlening zou niet toereikend zijn geweest om de bedreiging in de ontwikkeling van de kinderen weg te nemen. De Raad deed dit verzoek aan de rechter vanwege een spoedverzoek van Bureau Jeugdzorg Groningen om onmiddellijk in het gezag over de kinderen te voorzien. In dit spoedverzoek was vermeld dat op de dag van het overlijden van moeder haar vriendin Y, in het bijzijn van de kinderen, bij Bureau Jeugdzorg had gemeld dat de gezaghebbende vader in Spanje zou verblijven en onvoorspelbaar zou zijn in zijn gedrag. Verder zou er tijdens het huwelijk sprake zijn geweest van huiselijk geweld. Het contact dat vader met de kinderen onderhield, had een dwingend karakter. Het lag in de verwachting dat hij de kinderen direct zou willen meenemen naar Spanje. Vanwege het onvoorspelbare gedrag van vader had Bureau Jeugdzorg besloten om geen contact met hem op te nemen, waardoor vrijwillige hulpverlening niet mogelijk was geweest. Voorts had Bureau Jeugdzorg vanwege de melding grote twijfels over de pedagogische capaciteiten van verzoeker.

De Raad heeft deze melding integraal overgenomen en de rechter verzocht om de kinderen onder voogdij van Bureau Jeugdzorg te plaatsen. Vanwege de spoed van het verzoek was besloten om verzoeker niet te horen.

3. De schorsing in de uitoefening van het gezag is opgelegd door de rechter, waarbij was overwogen dat vrijwillige hulpverlening had gefaald en dat verzoeker pedagogisch beperkt was. Hoewel de Nationale ombudsman deze rechterlijke overwegingen dient te respecteren, is hij van oordeel dat in het spoedverzoek van Bureau Jeugdzorg de meningen van mevrouw Y en de kinderen zijn gepresenteerd als feiten, zonder dat nader onderzoek is gedaan naar de juistheid ervan. Er zijn hierdoor op voorhand conclusies over verzoeker getrokken, zonder dat hier met hem over is gesproken. Op grond van die conclusies werd de zeer verstrekkende maatregel van schorsing in de uitoefening van het gezag opgelegd.

De Nationale ombudsman acht een contact tussen Bureau Jeugdzorg en verzoeker direct na de melding van mevrouw Y van groot belang. Dit contact had kunnen voorkomen dat de problemen groter werden dan ze al waren voor de kinderen én vader. Dit had de maatregel kunnen voorkomen en wellicht was vrijwillige hulpverlening dan mogelijk geweest. In elk geval was, indien het dan tot een melding was gekomen, deze beter gefundeerd geweest omdat wederhoor was toegepast.

Nu bovendien uit het onderzoek is gebleken dat de schorsing achteraf niet nodig was, acht de Nationale ombudsman het zeer wel begrijpelijk dat verzoeker zich door de schorsing niet als vader erkend heeft gevoeld en zich zeer kritisch is gaan opstellen naar het Bureau Jeugdzorg en de Raad toe. Voorafgaand aan het overlijden van hun moeder had verzoeker immers geregeld contact met zijn kinderen en kwamen zij ook af en toe naar Spanje toe. Zijn pedagogische kwaliteiten zijn toen nooit ter discussie gesteld.

Deze gevoelens zijn van grote invloed geweest op het verdere verloop van de contacten tussen verzoeker en Bureau Jeugdzorg en heeft de benodigde samenwerking tussen hen negatief beïnvloed.

De gezinsvoogd, die het gezin van verzoeker later onder haar hoede kreeg, werd namelijk geconfronteerd met een vader die zo verbolgen was over de eerste stappen die ten aanzien van hem en zijn kinderen waren gezet, dat hij, al dan niet terecht, niet goed in staat was om de bemoeienissen van Bureau Jeugdzorg op positieve wijze te bezien. Door het afnemen van het gezag op basis van - volgens verzoeker - onjuiste beeldvorming, voelde hij zich zodanig machteloos dat hij probeerde iedereen in te zetten om aan te tonen dat hij wel in staat was om voor zijn kinderen te zorgen. Dit gedrag is bij Bureau Jeugdzorg dwingend overgekomen, waardoor het beeld wat in eerste instantie van verzoeker was geschetst, alleen maar werd bevestigd. De Nationale ombudsman concludeert daarom dat het hier al mis is gegaan, waarmee de toon voor het verdere verloop van de contacten was gezet.

Overigens gaat de stelling van Bureau Jeugdzorg dat het beeld van verzoeker, dat hij pedagogisch beperkt zou zijn en dat vrijwillige hulpverlening had gefaald, vanuit de koker van de Raad voor de Kinderbescherming kwam en slechts door Bureau Jeugdzorg was overgenomen, niet op, omdat het spoedverzoek van het Bureau Jeugdzorg hiertoe de aanzet is geweest.

Het niet betrekken van vader bij de hulpverlening en het verloop van de omgang

1. Verzoeker heeft een klacht ingediend omdat Bureau Jeugdzorg Groningen hem vervolgens niet heeft betrokken bij de hulp en steun die aan zijn kinderen moesten worden verleend. Hoewel hij begreep dat hij de kinderen niet direct kon meenemen naar Spanje, heeft hij grote moeite met de wijze waarop Bureau Jeugdzorg hem heeft bejegend door hem geen uitleg te geven over de verder te ondernemen stappen, hem niet te betrekken bij de hulpverleningsplannen en hem niet aan te geven wat van hem werd verwacht om tot een gewenste ontwikkelingsuitkomst en omgangsregeling met zijn drie kinderen te komen.

Daarbij was verzoeker van mening dat het Bureau Jeugdzorg de contacten met zijn kinderen totaal had veranderd zonder dit nader te motiveren; hij kreeg geen contact met zijn dochters en mocht zijn zoon slechts onder begeleiding zien. Ondanks meerdere uitspraken in kort geding, waarin de rechter had bevolen om de afspraken omtrent de omgang met zijn kinderen na te komen, heeft Bureau Jeugdzorg zich niet ingezet om deze omgang daadwerkelijk te laten plaatsvinden.

2. Uit het onderzoek is gebleken dat zowel de Raad als Bureau Jeugdzorg, op grond van de gesprekken die zijn gevoerd met verzoeker en met zijn kinderen, tot de conclusie is gekomen dat verzoeker zich dwingend opstelde en niet goed aansloot bij de belevingswereld en behoeften van zijn kinderen. Ook de rechter heeft deze conclusie meerdere keren getrokken. Op grond hiervan en naar aanleiding van de gesprekken met de twee dochters was Bureau Jeugdzorg van mening dat de dochters geen contact hoefden te hebben met verzoeker en dat verzoeker zijn zoon slechts onder begeleiding van Bureau Jeugdzorg mocht zien of spreken. Zoals eerder in dit rapport gesteld, beoordeelt de Nationale ombudsman deze inhoudelijke beslissingen van professionele instanties als de Raad en Bureau Jeugdzorg in beginsel op terughoudende wijze, omdat het klachtrecht voor dit soort beoordelingen niet is bedoeld. Voorts zijn de zorgen van Bureau Jeugdzorg meerdere keren door de rechter getoetst en bevestigd. Rechterlijke overwegingen dient de Nationale ombudsman in acht te nemen.

Wel kan worden gekeken naar in hoeverre Bureau Jeugdzorg zich heeft ingespannen om de contacten met verzoeker te verbeteren, zodat verzoeker kon worden betrokken bij de hulp en steun aan zijn kinderen. Dit raakt immers ook de kern van de klacht, namelijk dat verzoeker zich bij het handelen van Bureau Jeugdzorg niet als vader erkend voelde.

3. Bureau Jeugdzorg heeft gesteld dat aan verzoeker meerdere keren is uitgelegd wat van hem werd verwacht, maar dat op dit punt moeilijk een gesprek met hem was te voeren. Verzoeker kon slecht tegen kritiek en bleef erg in het verleden zitten, in wat er was gebeurd direct na het overlijden van moeder, namelijk dat de kinderen onterecht bij hem waren weggehouden en onder toezicht waren gesteld. De gezinsvoogd heeft gesteld van alles te hebben geprobeerd om de neuzen dezelfde kant op te krijgen, maar raakte hierbij constant weer met verzoeker in een strijd verwickeld. Hierdoor was het slecht mogelijk om samen naar de toekomst te kijken en te bezien wat moest veranderen in zijn houding naar de kinderen toe. Volgens de gezinsvoogd is verzoeker een intelligente man, maar werd het lastig als het ging over een gewenste verandering in zijn gedrag. Voorts wilde verzoeker dat zijn kinderen hulp kregen, maar de twee dochters gaven de gezinsvoogd aan dit niet nodig te vinden, omdat zij genoeg vrienden hadden met wie zij konden praten. In overleg met de gedragswetenschapper is toen besloten om de dochters met rust te laten. Begin 2011 is wel een onderzoek gestart naar de zoon van verzoeker. Bureau Jeugdzorg had dit veel eerder willen laten plaatsvinden, maar verzoeker gaf hiervoor geen toestemming.

Verzoeker daarentegen stelde dat hij als vader niet voor vol werd aangezien, omdat hij belerend werd toegesproken en weinig tot geen inbreng had in het aanwijzen van de pleeggezinnen voor zijn kinderen en de hulpverlening die voor hen nodig was. Doordat Bureau Jeugdzorg in zijn ogen verzuimde om de benodigde hulpverlening bij de kinderen in te zetten om hun verlies te verwerken en het contact met hem te verbeteren, zag hij het nut van de ondertoezichtstelling niet in. Voorts wist hij niet wat hij moest doen om tot opheffing van de ondertoezichtstelling te komen. Dit werd hem ook niet duidelijk uit de plannen van aanpak die het Bureau Jeugdzorg had opgesteld.

4. Tijdens het onderzoek heeft de Nationale ombudsman de indruk gekregen dat de gezinsvoogd zich vol overgave heeft ingezet voor het welzijn van de kinderen. Er is veel contact met de kinderen geweest en vooral de wensen van de twee dochters om met rust gelaten te worden zijn gehonoreerd. Ook met de zoon zijn vele gesprekken gevoerd en is gekeken wat hij voor de toekomst wilde. Concrete hulpverlening ten aanzien van de kinderen, in de vorm van professionele psychische begeleiding is echter niet ingezet, omdat de twee dochters hadden aangegeven hier geen behoefte aan te hebben en omdat verzoeker ten aanzien van zijn zoon geen toestemming had verleend.

Wat betreft het opbouwen van een goede werkrelatie met verzoeker kan, ongeacht aan wie dit te wijten is, echter worden gesteld dat dit niet is gelukt. Ook de rechter heeft dit meerdere keren geconstateerd en in het belang van de kinderen aangestuurd op mediation om de contacten tussen verzoeker en Bureau Jeugdzorg werkbaar te maken. Uit het onderzoek is gebleken dat de rechter hiertoe zelfs de faciliteiten heeft aangedragen door alvast een mediator van de rechtbank aan te wijzen, maar ondanks de rechterlijke overwegingen hieromtrent en de wil van verzoeker om mediation te laten plaatsvinden, is het mediation-traject echter nooit doorlopen.

De reden van Bureau Jeugdzorg hiervoor was dat het in eerste instantie in de veronderstelling verkeerde dat de mediation waarover de rechtbank sprak, bedoeld was om de contacten tussen verzoeker en zijn twee dochters te verbeteren. Volgens de gezinsvoogd zat de kern van het probleem namelijk in de verstoorde relatie met zijn dochters en niet in de relatie met Bureau Jeugdzorg. Toen verzoeker om mediation had verzocht, was de gezinsvoogd dan ook verbaasd hiertoe te worden uitgenodigd door de rechtbank. Desondanks is zij wel naar de eerste afspraak gegaan. De mediator besloot echter op grond van dit eerste gesprek de mediation-procedure niet voort te zetten.

5. Hoewel de Nationale ombudsman niet op de hoogte is van de inhoud van het eerste gesprek, heeft hij tijdens het onderzoek de indruk gekregen dat het Bureau Jeugdzorg niet erg gemotiveerd was om het mediation-traject in te gaan. Het probleem zat volgens Bureau Jeugdzorg namelijk in de relatie tussen verzoeker en zijn twee dochters, en niet in de relatie tot het Bureau Jeugdzorg. Echter, gezien de grote communicatieproblemen die de gezinsvoogd met verzoeker had, is de Nationale ombudsman van oordeel dat Bureau Jeugdzorg open had moeten staan voor het mediation-traject. Dit geldt te meer nu de gezinsvoogd heeft aangegeven dat verzoeker in het verleden bleef zitten en de strijd met Bureau Jeugdzorg bleef aangaan en zij niet begreep dat zij met verzoeker, die zij als een intelligente man beschreef, niet tot een constructief gesprek kon komen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit een gemiste kans is om de werkrelatie met verzoeker te verbeteren en had van Bureau Jeugdzorg meer inspanning verwacht om het mediation-traject voort te zetten. Dit geldt temeer, nu het vanuit de rechtbank werd aangeboden. Het idee van de gezinsvoogd dat het Bureau Jeugdzorg in de veronderstelling verkeerde dat het mediation-voorstel van de rechter betrekking had op verzoeker en zijn dochters is naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet op feiten gebaseerd, omdat immers in meerdere rechterlijke uitspraken is vermeld dat het van groot belang was dat allereerst de werkrelatie tussen verzoeker en Bureau Jeugdzorg zou verbeteren, omdat dit uiteindelijk ook in het belang van de kinderen zou zijn.

6. Verder stelde verzoeker dat hij ook uit de plannen van aanpak van Bureau Jeugdzorg niet kon opmaken waaruit de hulpverlening voor hun kinderen zou bestaan en wat van hem werd verwacht om tot een gewenste ontwikkelingsuitkomst en omgangsregeling met zijn drie kinderen te komen.

Het doel van een plan van aanpak is tweeledig: enerzijds geeft het inzicht in het te volgen werkproces (waarom moet er wanneer waaraan worden gewerkt en door wie); anderzijds informeert het plan van aanpak overige geïnteresseerden, zoals de kinderrechter en de zorgaanbieder. Wat het doel is en het te behalen resultaat, wat er precies gebeurt, wie hieraan meewerkt, wie hiervoor verantwoordelijk is, wanneer er wordt geëvalueerd, door wie en wanneer het afgesproken resultaat is bereikt en hoe de aanpak een structureel karakter krijgt, zijn vragen die bij het opwerpen van de acties gesteld moeten worden en in het plan van aanpak moeten worden beantwoord. Ook moet in het plan van aanpak worden aangegeven op welk moment maatregelen en middelen worden ingezet (korte en

lange termijn) en wanneer daarvan resultaat wordt verwacht. Dit kan worden vastgesteld door de urgentie van bepaalde ontwikkelpunten aan te geven. De hulpverlening die nodig is voor het welzijn van het kind wordt daarmee inzichtelijk en concreet. Betrokkenen weten op die manier waar zij aan toe zijn, wat van hen wordt verwacht en zijn daarop ook aanspreekbaar.

7. Uit het onderzoek is gebleken dat de plannen van aanpak die verzoeker, overigens meer dan een half jaar later, kreeg toegestuurd, duidelijk niet aan deze voorwaarden voldeden. In de plannen werd vooral aangegeven wat verzoeker niet moest doen, maar niet concreet hoe eraan gewerkt kon worden om de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen te verbeteren. Hierbij kan nog de vraag worden gesteld of de relatie met zijn zoon wel verbetering nodig had, omdat uit meerdere rechterlijke uitspraken is gebleken dat de band tussen hen goed was. Ook kan niet uit de plannen worden opgemaakt welke concrete hulpverlening er voor de kinderen zou worden aangewend, wie dat zou gaan doen en op welke termijn resultaat zou worden verwacht om zo tot verbetering van de situatie van de kinderen te komen. Hoewel het Bureau Jeugdzorg van mening was dat de zoon eerst psychologisch moest worden onderzocht, heeft dit pas in februari 2011 plaatsgevonden waarna is geadviseerd tot een opbouwend contact tussen de zoon en verzoeker met als doel op termijn bij zijn vader te gaan wonen. Overigens kan Bureau Jeugdzorg niet worden gevolgd in zijn stelling dat dit onderzoek niet eerder had plaatsgevonden vanwege gebrek aan toestemming van verzoeker. Bureau Jeugdzorg had namelijk, evenals was gebeurd bij het verkrijgen van toestemming voor een vakantie van de zoon met zijn pleeggezin, bij de rechter om vervangende toestemming kunnen vragen.

Door het voorgaande is duidelijk geworden dat naast het feit dat de relatie tussen Bureau Jeugdzorg en verzoeker zeer moeizaam was, waardoor volgens Bureau Jeugdzorg de situatie ten aanzien van de kinderen moeilijk met hem kon worden besproken, hij ook door middel van de plannen van aanpak niet op de hoogte werd gesteld van de concrete plannen die Bureau Jeugdzorg had om tot een uiteindelijke opheffing van de ondertoezichtstelling te komen.

Omdat het streven naar overeenstemming met de ouders/verzorgers over de problemen waaraan moet worden gewerkt en de wijze waarop dit moet gebeuren in het kader van de hulpverlening essentieel is (namelijk de kans op succes vergroot), kan worden geconcludeerd dat Bureau Jeugdzorg niet voldoende heeft opengestaan voor mogelijkheden tot verbetering van de werkrelatie met verzoeker, waardoor hij meer betrokken kon worden bij de beslissingen rondom de kinderen. De Nationale ombudsman acht het dan ook begrijpelijk dat verzoeker zich daarbij niet erkend heeft gevoeld als vader.

8. Hiermee wordt echter niet ontkend dat verzoeker zelf deel heeft gehad aan de slechte werkrelatie met Bureau Jeugdzorg. Verzoeker riep de ander steeds ter verantwoording in zijn communicatie, wat weinig ruimte liet voor een goed gesprek. Verzoeker legde daarin steeds de nadruk op het verleden en wilde dan vervolgens de bevestiging dat hierin van

alles was fout gelopen en de ondertoezichtstelling onterecht was geweest. Hierdoor ontstond een zichzelf versterkend patroon: iedereen raakte hierdoor steeds meer overtuigd van zijn eigen standpunt dat alles aan de ander lag.

Hoewel verzoeker op dit punt hetzelfde kan worden verweten als het Bureau Jeugdzorg, achtte de Nationale ombudsman het, gezien de slechte "start" vanwege de schorsing uit het gezag en de negatieve beeldvorming rondom zijn persoon, niet onbegrijpelijk dat verzoeker zeer kritisch en enigszins opstandig was. Van een professionele organisatie als Bureau Jeugdzorg had vervolgens meer inzicht in dit gedrag mogen worden verwacht, door nader uit te zoeken waarom verzoeker op deze wijze reageerde.

Mediation of enig ander gesprek met een onafhankelijke partij erbij had hier waarschijnlijk een positieve rol kunnen spelen, waarbij de kans groot was geweest dat beide partijen hun beeld over elkaar hadden kunnen bijstellen. Nu het Bureau Jeugdzorg deze methoden tot verbetering van de werkrelatie niet heeft aangegrepen, heeft het gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

Om die reden is de gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Bureau Jeugdzorg Groningen is gegrond, wegens schending van het vereiste van professionaliteit.

Slotbeschouwing

Tijdens dit onderzoek is duidelijk geworden dat het mislukken van de goede werkrelatie tussen Bureau Jeugdzorg en verzoeker zeker niet alleen aan het gedrag van verzoeker heeft gelegen, maar ook aan de benadering van verzoeker door het Bureau Jeugdzorg, die gevoed was door het negatieve beeld dat moeder, in casu de vriendin van moeder, bij haar spoedmelding over vader heeft laten ontstaan. Nu verzoeker, die in eerste instantie onterecht in de uitoefening van het gezag was geschorst, zich hierop direct zeer kritisch naar het Bureau Jeugdzorg toe opstelde, is dit beeld bij Bureau Jeugdzorg alleen maar bevestigd.

Dit heeft ervoor gezorgd dat alle inspanningen van Bureau Jeugdzorg en andersom, door beide partijen niet werden erkend als zijnde inspanningen om de kinderen weer met vader in contact te laten komen. De kans om de moeizame relatie te verbeteren door middel van mediation, waardoor partijen ertoe worden aangezet om op een andere wijze naar elkaar te gaan luisteren, is gemist waardoor de gesprekken tussen verzoeker en het Bureau Jeugdzorg zijn blijven vastlopen.

De Nationale ombudsman kan zich niet aan de indruk onttrekken dat deze slechte communicatie van invloed is geweest op de duur van de ondertoezichtstelling van in ieder geval zijn zoon, omdat inmiddels is besloten om de zoon, na meer dan twee jaar bij verschillende pleeggezinnen te hebben gewoond, weer bij verzoeker te laten wonen, zonder dat een van de twee inmiddels professionele hulpverlening heeft gehad. Zo'n situatie komt het belang van het kind niet ten goede.

Onderzoek

Op 22 juli 2010 ontving de Nationale ombudsman een klacht van verzoeker over een gedraging van Bureau Jeugdzorg Groningen. Naar deze gedraging, die werd aangemerkt als een gedraging van het bestuur van Stichting Bureau Jeugdzorg Groningen, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het bestuur van de stichting verzocht om op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Hierna kreeg verzoeker de gelegenheid om hierop te reageren. Voorts werd de betrokken gezinsvoogd gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd naar betrokkenen. Zowel de reactie van verzoeker als van het bestuur gaven aanleiding om het verslag aan te vullen en te wijzigen.

Op verzoek van verzoeker en vanwege privacyoverwegingen ten aanzien van de kinderen is besloten om het verslag van bevindingen slechts in summiere vorm in dit rapport weer te geven.

Informatieoverzicht

1. Verzoekschrift van verzoeker van 19 juli 2010 met bijlagen.
2. Standpunt bestuur Stichting Bureau Jeugdzorg Groningen van 4 november 2010 met bijlagen.
3. Reactie verzoeker van 14 december 2010.
4. Meerdere stukken van verschillende data, verkregen van Bureau Jeugdzorg.
5. Meerdere stukken van verschillende data, verkregen door verzoeker.
6. Verklaring gezinsvoogd van 7 februari 2011.

7. Reactie verzoeker van 24 april 2011.

8. Reactie verzoeker van 5 juli 2011.

9. Reactie bestuur Stichting Bureau Jeugdzorg Groningen van 8 augustus
2011.

2010.08277